

Dragi Joško,

za nedoumljivo ni odgovorov v obupu, za tolikšno žalost ni tolažbe.

Je čas, ki dá, pravijo ..., je čas, ki vzame ..., je čas, ki celi rane. In je čas, ki nikdar ne mine, ko zasanjaš se v spomine ...

Nikoli ne bom pozabil prve predstave po Tvojem odhodu, ko je za Tvojim petintridesetletnim gledališkim delom, v mraku zaodrja, spregovorilo le še žalostno tihožitje Tvojih odrskih rekvizitov. Še zadnjič si nas vse združil v nemogoči želji, da bi se v zakulisju črnih zaves, kot ponavadi, pojavila Tvoja postava v beli majici.

Takšna pač je narava našega poklica, kratkotrajna in bežna. Zdi se mi, da si se Ti tega vedno zavedal, saj si bil s svojo skromnostjo in nevpadljivostjo nepogrešljiv člen našega kričavega gledališkega vsakdana. Ni ga med nami, ki ne bi ob Tvojem nenadnem odhodu v srcu začutil globoke praznine, ki jo lahko človek začuti le ob izgubi bližnjega ali prijatelja.

Veličina se je kazala v Tvojem razdajanju za druge. Nikogar nisi zavrnil, nikoli nikomur rekel ne, pa naj je šlo za prijatelje, znance ali neznance.

Bil si razgledan, sposoben širokega razmišljanja in preudaren. Skorajda o vsem je bilo s tabo mogoče debatirati. Žal smo to premalokrat storili.

Materialne zadeve Te niso zanimale, bile so ti tuje, nujno zlo. Zato pa si bil toliko bolj dovzeten in tenkočuten za krivice in nepoštenost okrog sebe. In skušal si se boriti proti temu, velikokrat z mlino na veter.

Prijatelj Joško,

ni smrt tisto, kar nas loči, in življenje ni, kar družijo nas. So vezí močnejše. Brez pomena zanje so razdalje, kraj in čas. Prijateljstvo je pač privilegij navadnih ljudi. Mogočnejši, ti nesrečniki, ne poznajo tako velike sladkosti, saj le navaden človek v drugem prepozna tistega, ki zvesto prispeva k svobodi in človečnosti in je sposoben to redko, najplemenitejše čustvo človeškega srca iskati, odkriti, varovati in slednjič razširiti na ves svet.

Nekateri ljudje pridejo v naša življenja in hitro odidejo ... Drugi ostanete nekaj časa in pustite v naših srcih svoje sledi, da nikoli več nismo taki, kot smo bili.

Zemlja si je vzela, kar je njeno. A kar ni njeno, nam ne more vzeti. In to, kar je neskončno dragoceno, je večno in nikdar ne more umreti, saj kjer je prijateljstvo, tam ni smrti! Četudi si nas zapustil, v nas dalje živiš, z nami potuješ in sanje v nas snuješ, ne izgineš, ostaneš, za vedno ostaneš! Le kaj bi bilo prijateljstvo, če ne bi bilo nesmrtno!

Ne jočimo več, obrišimo si solze.

On je že onkraj groze in trpljenja.

Ne motimo mu miru – ne jočimo več,
najhujše breme – breme je življenje.

Zaradi bolečine človek misli, zaradi misli postane modrejši, zaradi modrosti lažje prenaša življenje.

Radoš Bolčina